

Arrest

nr. 287 601 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 september 2020 om internationale bescherming. Op 10 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashay origine te zijn. U bent geboren op (...) 2000 te Qashmon Qala (district Dar-E-Nur, provincie Nangarhar), waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U liep tot de derde of vierde graad school. Hiernaast stond u in voor de zorg van de koeien van uw familie en andere dorpingen.

Uw vader was vier tot viereneenhalf jaar werkzaam als veiligheidscommandant of veiligheidsagent voor het Amerikaanse leger en de NAVO-troepen op de militaire basis Gamberi te Laghman. Hij was verantwoordelijk voor drieëntwintig werknemers. Vanwege zijn beroep werd hij meermaals telefonisch bedreigd door Taliban. Na ongeveer twee jaar werken overleefde hij een bomexplosie tijdens een autorit van de basis naar uw dorp. U vermoedt dat deze werd geplaatst door de Taliban om uw vader te viseren. Hoewel uw vader hier niet over sprak, kwam u dit te weten via uw moeder. Dit was ook de reden waarom uw vader zijn werkzaamheden te Gamberi stopzette vijf of zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel hij solliciteerde voor een overplaatsing naar de grenspolitie, besliste hij dit uiteindelijk niet te doen vanwege de bedreigingen van de Taliban. Uw vader werd vervolgens verkozen tot vertegenwoordiger van uw dorp Qashmon Qala.

Zelf ging u naar de madrasa, waar men ontdekte dat u de zoon bent van iemand die voor Amerikanen werkte. De Taliban lieten aan jullie huis een dreigbrief achter waarin u gevisieerd werd. Uit angst ging u twintig dagen niet naar de madrassa en vulde u een inschrijvingsformulier voor het leger in. Uw moeder kon u overtuigen om niet bij het leger te gaan. Vervolgens lieten Taliban een tweede dreigbrief achter. Uw vader diende hierop klacht in bij het districtshuis, waar echter niets mee gedaan werd. Uw moeder besloot dat het te gevaarlijk werd voor u om in Afghanistan te blijven. Uw oom langs moederszijde regelde uw reis.

Ongeveer een jaar en tien maanden tot twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij CGVS verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 september 2020.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat u vreest dat de Taliban u zullen meenemen of doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw vader, een foto van uw vader in uniform, twee dreigbrieven, een klacht ingediend bij het districtshuis, een overdrachtsdocument naar de Afghaanse grenspolitie van uw vader, een rekruteringsformulier en contract voor het Afghan National Army (ANA), een formulier in verband met wapendracht van Servcor en vijf werkbadges van uw vader. Al deze documenten werden u opgestuurd in de neergelegde enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van uw vader. U verklaart dat uw vader werkzaam was als beveiligingscommandant of beveiligingsagent en verantwoordelijk was voor drieëntwintig werknemers (NPO, p.20). Uw kennis over zijn werkzaamheden en zijn rang zijn bijzonder vaag en bovendien tegenstrijdig. U stelt bij het CGVS dat hij 'beveiligingscommandant en beveiligingsagent' was doch

verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat uw vader soldaat was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u geen consistente verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden doet de wenkbrauwen fronsen. U kent bovendien zijn exacte titel niet noch welke rang hij zou hebben bekleed (NPO, p.20). Wanneer u gevraagd wordt naar het uniform van uw vader, antwoordt u enkel dat het de kleur van zand heeft. Wanneer wordt doorgevraagd naar specifieke elementen waarvan verwacht wordt bij een legeruniform te horen – zeker wanneer iemand een hoge positie bekleedt zoals commandant – antwoordt u dit niet te weten (NPO, p.21). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. Voorts weet u niet te zeggen of uw vader ooit zijn wapen zou afgevuurd hebben (NPO, p.21) noch weet u of hij ooit iemand arresteerde (NPO, p.29). Men kan wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken, indien uw vader werkelijk militair actief zou zijn geweest. U kan verder geen enkele overste van uw vader opnoemen, behalve ene John (NPO, p.27). Daarnaast lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat uw vader aan geen enkele operatie met de NAVO heeft deelgenomen, zoals u beweert (NPO, p.27), alsook in geen enkel gewapend conflict deelnam tijdens de volledige duur van zijn werkzaamheden (NPO, p.21). Uw vader zou volgens u ook naar andere plekken zijn gegaan voor zijn werk echter weet u geen enkele van deze plekken te benoemen (NPO, p.28). Daarenboven verklaart u aanvankelijk dat uw vader een training volgde bij het bedrijf G. K. (...) te Kabul (NPO, p.4). Later in het onderhoud wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de training van uw vader bij G. K. (...) plaatsvond in Jalalabad (NPO, p.23). U verklaart verder dat uw vader ongeveer om de twee maanden naar huis kwam voor twee tot vier dagen met de auto en voor deze reis betaalde. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel de rit kostte, kan u hier geen antwoord op geven (NPO, p.22). Gezien uw vader vier tot viereneenhalf jaar lang ongeveer elke twee maanden naar huis zou zijn gekomen, kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken. Dit alles doet concluderen dat u de beweerde werkzaamheden van uw vader voor het Amerikaanse leger en de NAVO niet aannemelijk maakt.

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u en uw vader volgens u hebben gekend met de Taliban. Deze zouden volgens u namelijk het gevolg zijn geweest van zijn werkzaamheden voor het leger (NPO, p.19). Tal van andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van deze bedreigingen en niet in het minst omdat uw relaas alle logica tart. U verklaart dat uw vader tijdens zijn werkzaamheden voor het leger bedreigd werd door de Taliban maar u daarover niet informeerde, u zou het via uw moeder zijn te weten gekomen (NPO, p.19). Gezien zijn kinderen ook risico zouden lopen bij bedreigingen van de Taliban, slaat het nergens op dat uw vader u hierover niet zou informeren. Ook toen er een dreigbrief zou zijn afgeleverd bij u thuis zouden uw familieleden twee of drie dagen gewacht hebben om u hierover te informeren (NPO, p.25). Dat uw familie u niet onmiddellijk zou informeren na de ontvangst van een brief waarin zou staan dat de Taliban u willen rekruteren is opnieuw weinig logisch te noemen. Wat eveneens kant noch wal raakt is dat de Taliban volgens u jarenlang uw vader zouden bedreigd hebben, maar hem nooit persoonlijk benaderden (NPO, p.30 & p.31). Dit strookt niet met het doortastende gedrag van deze organisatie. Dient daarnaast te worden gewezen op het feit dat u zich tegenspreekt over het moment dat uw vader bedreigingen begon te krijgen. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat hij bedreigingen kreeg toen hij werkte bij de NAVO en dat hij daardoor stopte met zijn werkzaamheden (NPO, p.20). Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw vader bedreigingen begon te krijgen toen hij gestopt was met zijn werk (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Daarnaast moge men verwachten dat uw vader jullie en zichzelf in veiligheid brengt door te verhuizen, gezien volgens u de Taliban op de hoogte zouden zijn geweest van waar jullie woonden. U verklaart daarentegen dat uw vader stopte met zijn werkzaamheden vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, omwille van de bedreigingen, en dat jullie daarna gewoon in het dorp bleven wonen (NPO, p.20 & p.28). Dat uw familie na zulke zware bedreigingen niet meteen vlucht, is andermaal een aanwijzing voor het frauduleuze karakter van uw relaas. Ook u had bovendien geen haast om te vluchten. U zou pas na de tweede dreigbrief uw dorp en Afghanistan hebben verlaten (NPO, p.19 & p.20). Dat iemand niet onmiddellijk op de vlucht zou slaan na dergelijke bedreiging is niet aannemelijk. Dat uw familie ook na uw vertrek, en volgens uw verklaringen zelfs na de onrustwekkende verdwijning van uw vader, op heden nog steeds in het dorp zou wonen strookt opnieuw niet met de vrees die jullie zouden hebben van de Taliban (NPO, p.29).

Verder wordt gewezen op uw verklaring dat mensen 's nachts niet buiten kunnen komen gezien Taliban in de nacht opereren (NPO, p.18). Vervolgens verklaart u dan weer dat uw vader 's nachts thuiskwam en 's nachts ook weer vertrok om Taliban te vermijden (NPO, p. 22). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bevreemdende vaststelling verklaart u dat Taliban in de nacht van de ene naar de andere plek gaan en dat uw vader een route van 40 tot 45 minuten rechtstreeks van en naar huis nam (NPO, p.30). Dit is allerm minst een afdoende verklaring, eerder een aanwijzing dat zowel Taliban als uw vader zich 's nachts voortbewogen. Tevens zeer onlogisch is dat u verklaart dat de Taliban u wilden verplichten om bij hen

aan te sluiten maar dat ze u dit eerst meedelen via een brief. Indien ze er werkelijk op gebrand waren u verplicht te rekruteren ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u benaderen en meenemen en u niet de kans geven om te vluchten via een mededeling in een brief.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban noch aan de voormalige militaire werkzaamheden van uw vader.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van uw vader dienen te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Verder moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ook de twee dreigbrieven en de klacht ingediend bij het districtshuis kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, gezien ook deze uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet is gebleken.

Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Verder legt u een foto neer waarop volgens u uw vader zou te zien zijn. Deze foto levert evenwel geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die erop te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. Dat u geen foto neerlegt waarop u te zien bent samen met deze persoon, is bovendien opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen (familiale) link heeft met deze persoon.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig

zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Qashmon Qala, gelegen in het district Dar-e-Nur van de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet wordt betwist, gaat verzoeker als volgt in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

“2.1.1. De tewerkstelling van de vader van verzoeker

Verwerende partij meent betreffende de kennis van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader wat volgt :

“(…)”.

Verzoeker wenst als voorafgaande opmerking te benadrukken dat er rekening gehouden moet worden met verschillende, belangrijke, elementen om te beoordelen welke kennis er verwacht kan worden van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse leger :

- Verzoeker was amper 14 jaar oud wanneer zijn vader gestopt is met werken (en was maar 10 jaar oud wanneer zijn vader gestart is met werken) voor het Afghaanse leger.
- De vader van verzoeker kwam om de twee maanden maar enkele dagen naar huis, en sprak toen, om veiligheidsredenen, niet over zijn activiteiten voor het Afghaanse leger.
- De vader van verzoeker is al 8 jaar geleden gestopt met werken voor het Afghaanse leger. Het is perfect verstaanbaar dat, gedurende deze 8 jaar, de kennis van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader is verminderd.

- Verzoeker is amper naar school gegaan.

- Verzoeker heeft zelf niet voor het Afghaanse leger gewerkt.

- In de Afghaanse cultuur, is het helemaal niet gebruikelijk dat oudere mensen met jongere mensen spreken over zulk gevoelige onderwerpen als een tewerkstelling bij het leger.

Deze elementen staan natuurlijk centraal en moeten in aanmerking worden genomen om te beoordelen welke kennis er verwacht kan worden van verzoeker betreffende de tewerkstelling van zijn vader.

Deze elementen zijn ook belangrijk bij het beoordelen van de samenwerkingsplicht van verwerende partij. Gelet op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder voor ex-medewerkers van de vorige regering, gelet op het feit dat de vader van verzoeker sinds de machtsovername verdwenen is, maar ook gelet op de vele documenten die verzoeker neergelegd heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, was het heel belangrijk dat de verwerende partij zorgvuldig zou handelen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van de vader van verzoeker.

Dit blijkt echter niet het geval te zijn geweest.

Zo meent verwerende partij vooreerst dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de werkzaamheden en de rang van zijn vader : "U stelt bij het CGVS dat hij 'beveiligingscommandant en beveiligingsagent' was doch verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat uw vader soldaat was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)". Er kan hier bezwaarlijk gesproken worden over een tegenstrijdigheid : de vader van verzoeker was soldaat in de mate dat hij lid was van het Afghaanse leger. Verzoeker gebruikte bij de Dienst Vreemdelingenzaken de generieke term "soldaat" om te verwijzen naar een persoon die lid is van een leger en sprak niet over een bepaalde rang. Zijn vader was op het einde van zijn carrière bij het Afghaanse leger commandant.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat zijn moedertaal het pashay is, en niet het pashtou. Hij werd echter, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verhoord in het pashtou, omdat de Belgische asielinstanties geen pashay-tolk hebben. Verzoeker had, bij het begin van zijn verhoor op het CGVS, verklaard dat het mogelijk was dat hij sommige woorden niet zou begrijpen (NPO, p. 3). Argument trekken uit een tegenstrijdigheid omtrent één woord, is dan ook heel onzorgvuldig (in het bijzonder gelet op de vaststellingen supra).

Verwerende partij meent verder dat verzoeker de rang of de 'exacte' titel (wat dat ook moge zijn) van zijn vader niet kent. Verzoeker heeft echter altijd duidelijk verklaard dat zijn vader commandant was en de veiligheid van de andere soldaten moest garanderen. Zijn antwoord werd dan ook vertaald als "beveiligingscommandant" of "beveiligingsagent" (NPO, p. 20). Verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat hij niet verhoord werd in zijn moedertaal. Verwerende partij heeft het ook niet nodig geacht om hieromtrent verdere vragen te stellen om meer details te krijgen.

Verwerende partij meent ook dat verzoeker weinig kennis heeft over het uniform van zijn vader. Verzoeker heeft het uniform van zijn vader, om veiligheidsredenen, nooit gezien en heeft hieromtrent ook nooit vragen gesteld aan zijn vader. Dit argument is absoluut onvoldoende om te concluderen tot het feit dat de vader van verzoeker niet gewerkt zou hebben voor het Afghaanse leger.

Verwerende partij meent ook dat verzoeker weinig kennis heeft over de dagelijkse activiteiten van zijn vader ("Voorts weet u niet te zeggen of uw vader ooit zijn wapen zou afgevuurd hebben (NPO, p.21) noch weet u of hij ooit iemand arresteerde (NPO, p.29). Men kan wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken, indien uw vader werkelijk militair actief zou zijn geweest. (...). Daarnaast lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat uw vader aan geen enkele operatie met de NAVO heeft deelgenomen, zoals u beweert (NPO, p.27), alsook in geen enkel gewapend conflict deelnam tijdens de volledige duur van zijn werkzaamheden (NPO, p.21). Uw vader zou volgens u ook naar andere plekken zijn gegaan voor zijn werk echter weet u geen enkele van deze plekken te benoemen (NPO, p.28)". Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat zijn vader amper over zijn job sprak met zijn kinderen, om veiligheidsredenen, omdat het heel moeilijke onderwerpen waren voor jonge kinderen, maar vooral ook omdat het in de Afghaanse cultuur absoluut niet de gewoonte is om over zulke zaken te spreken met jonge kinderen.

Verwerende partij meent ook dat verzoeker maar één overste van zijn vader kan noemen, wat onvoldoende zou zijn. Verzoeker heeft echter de naam gegeven van meerdere collega's van zijn vader (NPO, p. 22), maar verwerende partij rept hier met geen woord over.

Betreffende de training van zijn vader, wenst verzoeker op te merken dat zijn vader in eerste instantie getraind werd in Kaboel, waar de hoofdzetel van Good Knight Services ligt, maar later ook een training gekregen heeft in Jalalabad.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat hij meerdere (originele) documenten heeft neergelegd om de tewerkstelling van zijn vader te staven (maar ook de dreigementen). Verwerende partij meent op een heel stereotiepe manier dat deze documenten het relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, zonder enige aandacht te schenken aan deze documenten. Gelet op de voorafgaande opmerkingen supra (leeftijd van verzoeker op het moment van de tewerkstelling, profiel van verzoeker, Afghaanse context, tijdsloop sinds de tewerkstelling), schiet de verwerende partij tekort in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen inhoudelijk en dus geen daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de voorgelegde stukken.

2.1.2. De bedreigingen die verzoeker en zijn vader gekregen hebben

Verwerende partij meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoeker en zijn vader gekregen zouden hebben van de Taliban :

“(…)”.

Verzoeker werd in eerste instantie niet geïnformeerd door zijn vader dat hij jarenlang bedreigd werd, omdat hij zijn kinderen geen zorgen wilde baren. Zoals hiervoor reeds uitgelegd werd, strookt dit ook niet met de Afghaanse cultuur en context. Verzoeker herinnert eraan dat hij nog heel jong was wanneer zijn vader de eerste bedreigingen kreeg. Echter, jonge kinderen worden niet betrokken bij zulke serieuze gesprekken. Waar verwerende partij van mening is dat “het nergens op [slaat] dat uw vader u hierover niet zou informeren”, wenst verzoeker te antwoorden dat verwerende partij gewoonweg geen enkele rekening gehouden heeft met de Afghaanse context en ook geen enkele poging ondernomen heeft om deze context te begrijpen.

Betreffende het feit dat verzoeker niet meteen op de hoogte werd gebracht van de dreigbrieven, wenst verzoeker op te merken dat deze de beslissing zo genomen werd door zijn vader en dat hij deze beslissing dus moeilijk kan uitleggen. Hij kan enkel hypothesen naar voren brengen maar meent dat zijn vader eerst een oplossing wilde vinden alvorens zijn familie in te lichten. Hoe dan ook is dit argument absoluut onvoldoende om te besluiten dat de dreigementen niet zouden hebben plaatsgevonden.

Betreffende het feit dat de vader van verzoeker niet persoonlijk benaderd werd, wenst verzoeker te benadrukken dat de Taliban op dat moment in het district Dar-e-Nur niet openlijk konden handelen. De regering was er destijds redelijk “sterk”, onder andere omwille van de aanwezigheid van veel “overheidsgezinde” – pashay, die vaak ook voor de overheid werkten (zoals de vader van verzoeker).

Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS, wenst verzoeker duidelijk te maken dat zijn vader de bedreigingen reeds gekregen had wanneer hij nog voor het Afghaanse leger werkte. Zoals reeds aangehaald, begrepen de tolk en verzoeker elkaar niet altijd gedurende het klein interview. Er werd hem echter gezegd dat hij meer in detail zou kunnen treden gedurende het groot interview, wat hij ook gedaan heeft.

2.1.3. Verhuismogelijkheden van de familie

Verwerende partij meent ook dat er verwacht kon worden van de vader van verzoeker dat hij zijn familie in veiligheid zou brengen door te verhuizen :

“(…)”.

Verzoeker herhaalt dat de overheid vóór de machtsovername hoofdzakelijk de controle had over het district Dar-e-Nur, o.a. omwille van de aanwezigheid van veel “overheidsgezinde” – pashay, die vaak voor de overheid werkten. De Taliban was er niet even machtig als in andere districten en provincies in Afghanistan. De netwerken en etnische interacties zorgden ervoor dat de familie van verzoeker toch van enige bescherming kon genieten als zij in hun dorp zouden blijven wonen. Zij kenden er iedereen en werden er gerespecteerd. De vader van verzoeker was trouwens dorpsleider en -vertegenwoordiger en genoot zo van een vooraanstaande functie, met bescherming (verzoeker heeft ook gezegd dat zijn vader 2 bodyguards had, NPO's, p. 24).

Een verhuis impliceerde dat de familie als nieuwkomers in een andere regio zouden moeten leven, zonder netwerk om hen te helpen (hoewel de steun van een netwerk heel belangrijk is in Afghanistan). Als “nieuwkomers” zouden verzoeker en zijn familie meteen als “verdacht” worden aanzien. En als pashay is het ook uiterst moeilijk om zich ergens anders te vestigen, waar personen niet dezelfde taal spreken.

Voor de overheid werken hield een welgekend risico in. De vader van verzoeker was van mening dat het risico om in Dar-e-Nur te blijven kleiner was dan in een andere regio te verhuizen. Een “verhuis” om de problemen te vermijden is niet zo vanzelfsprekend als de verwerende partij laat uitschijnen.

2.1.4. Tegenstrijdige verklaringen over de nachtelijke activiteiten van de Taliban

Verwerende partij merkt ook het volgende op :

“(…)”.

De vader van verzoeker kwam vaak 's 'avonds naar huis, om zo niet herkend te worden door andere dorpelingen. De Taliban zijn vaak actief in de nacht.”

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, die volgens hem duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet foto's van zijn vader, van zijn schoonvader en van de neef van zijn vader en foto's en documenten van collega's van zijn vader (stukken 1-5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU wordt nog opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen met de taliban noch aan de voormalige militaire werkzaamheden van zijn vader nu (i) hij zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van zijn vader, (ii) zijn relaas alle logica tart en (iii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omdat hij vreest dat de taliban hem zullen meenemen of doden. Zijn vader zou gewerkt hebben als veiligheidscommandant of veiligheidsagent voor het Amerikaanse leger en de NAVO-troepen, maar dit werk ongeveer vijf of zes jaar voor verzoekers vertrek hebben stopgezet nadat hij tijdens een autorit van de basis naar zijn dorp een bomexplosie overleefd had. Hij zou vervolgens verkozen zijn tot vertegenwoordiger van zijn dorp Qashmon Qala. Verzoeker zou naar de *madrassa* zijn gegaan, maar daar zou men ontdekt hebben dat hij de zoon was van iemand die voor Amerikanen werkte. De taliban zouden aan zijn huis twee dreigbrieven hebben achtergelaten waarin verzoeker gevisieerd werd. Verzoekers vader zou dan klacht hebben ingediend bij het districtshuis, maar met deze klacht zou er niets gedaan zijn. Daarop zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze concludeert dat verzoeker de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor het Amerikaanse leger en de NAVO niet aannemelijk maakt. Hij komt op basis van de volgende vaststellingen en overwegingen tot deze conclusie:

“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van uw vader. U verklaart dat uw vader werkzaam was als beveiligingscommandant of beveiligingsagent en verantwoordelijk was voor drieëntwintig werknemers (NPO, p.20). Uw kennis over zijn werkzaamheden en zijn rang zijn bijzonder vaag en bovendien tegenstrijdig. U stelt bij het CGVS dat hij ‘beveiligingscommandant en beveiligingsagent’ was doch verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat uw vader soldaat was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u geen consistente verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden doet de wenkbrauwen fronsen. U kent bovendien zijn exacte titel niet noch welke rang hij zou hebben bekleed (NPO, p.20). Wanneer u gevraagd wordt naar het uniform van uw vader, antwoordt u enkel dat het de kleur van zand heeft. Wanneer wordt doorgevraagd naar specifieke elementen waarvan verwacht wordt bij een legeruniform te horen – zeker wanneer iemand een hoge positie bekleedt zoals commandant – antwoordt u dit niet te weten (NPO, p.21). Dit zijn nochtans bezwaarlijk details te noemen. Voorts weet u niet te zeggen of uw vader ooit zijn wapen zou afgevuurd hebben (NPO, p.21) noch weet u of hij ooit iemand arresteerde (NPO, p.29). Men kan wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken, indien uw vader werkelijk militair actief zou zijn geweest. U kan verder geen enkele overste van uw vader opnoemen, behalve ene John (NPO, p.27). Daarnaast lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat uw vader aan geen enkele operatie met de NAVO heeft deelgenomen, zoals u beweert (NPO, p.27), alsook in geen enkel gewapend conflict deelnam tijdens de volledige duur van zijn werkzaamheden (NPO, p.21). Uw vader zou volgens u ook naar andere plekken zijn gegaan voor zijn werk echter weet u geen enkele van deze plekken te benoemen (NPO, p.28). Daarenboven verklaart u aanvankelijk dat uw vader een training volgde bij het bedrijf G. K. (...) te Kabul (NPO, p.4). Later in het onderhoud wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de training van uw vader bij G. K. (...) plaatsvond in Jalalabad (NPO, p.23). U verklaart verder dat uw vader ongeveer om de twee maanden naar huis kwam voor twee tot vier dagen met de auto en voor deze reis betaalde. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel de rit kostte, kan u hier geen antwoord op geven (NPO, p.22). Gezien uw vader vier tot viereneenhalf jaar lang ongeveer elke twee maanden naar huis zou zijn gekomen, kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken.”

Verzoeker benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met zijn leeftijd (10 jaar toen zijn vader startte met werken voor het Afghaanse leger en 14 jaar toen zijn vader daarmee stopte), met het gegeven dat zijn vader om de twee maanden maar enkele dagen naar huis kwam en toen niet over zijn activiteiten voor het Afghaanse leger sprak, met het gegeven dat zijn vader al acht jaar geleden gestopt is met werken voor het Afghaanse leger, met zijn beperkte scholing, met het gegeven dat hij zelf niet voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en met de Afghaanse cultuur, waarin het *“helemaal niet gebruikelijk (is) dat oudere mensen met jongere mensen spreken over zulk gevoelige onderwerpen als een tewerkstelling bij het leger”*. Ter terechtzitting werd verzoeker erop gewezen dat hij in de loop van de administratieve procedure verklaarde dat zijn vader voor het Amerikaanse leger werkte en niet voor het Afghaanse leger, waarop verzoeker stelde dat zijn vader voor het Amerikaanse leger werkte en dat het om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat. Daargelaten deze tegenstrijdigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de tewerkstelling van zijn vader en van de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, zonder deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Dat het in de Afghaanse cultuur *“helemaal niet gebruikelijk (is) dat oudere mensen met jongere mensen spreken over zulk gevoelige onderwerpen als een tewerkstelling bij het leger”*, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker nog jong was toen zijn vader voor het leger werkte en dat zijn vader inmiddels al enige tijd gestopt is met zijn werk voor het Amerikaanse leger, doet geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich minstens hierover informeert ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft verzoekers betoog dat hij zelf niet voor het leger heeft gewerkt en dat zijn vader niet over zijn werk sprak toen hij thuis kwam. Ook verzoekers beperkte scholing biedt geen verschoning voor zijn beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn vader bij het leger. Ook van een persoon die slechts beperkt onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen kan afleggen over de tewerkstelling van zijn vader, zeker wanneer hij omwille van die tewerkstelling zijn land heeft moeten verlaten.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat bezwaarlijk van een tegenstrijdigheid kan worden gesproken wat betreft de rang van zijn vader. Dat hij de generieke term *“soldaat”* zou gebruiken, terwijl zijn vader een commandant zou zijn geweest in het leger is volstrekt niet aannemelijk. Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn moedertaal het Pashay is, en niet het Pashtou, en dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verhoord werd in het Pashtou, wijst de Raad erop dat verzoeker bij de DVZ had aangegeven dat hij het Pashtou voldoende beheerste om de problemen die hadden geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring betreffende procedure). Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud had verzoeker voorts verklaard dat hij de tolk bij de DVZ goed begrepen had (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met ‘bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Ook in zijn huidige verzoekschrift kiest verzoeker overigens voor bijstand van een tolk die het Pashtou machtig is. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de begrippen ‘commandant’ en ‘soldaat’ door de tolk Pashtou verkeerd begrepen en vertaald werden en dat deze door een tolk Pashay anders begrepen en vertaald zouden zijn.

Waar verzoeker laat gelden dat hij altijd duidelijk verklaard heeft dat zijn vader commandant was en de veiligheid van de andere soldaten moest garanderen en dat zijn antwoord bijgevolg vertaald werd als *“beveiligingscommandant”* of *“beveiligingsagent”*, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de exacte titel van zijn vader niet kent en ook niet weet welke rang zijn vader zou hebben bekleed. Nu de *protection officer* van het CGVS verzoeker had gevraagd of zijn vader een speciale rang had bij de NATO en of deze rang een soort van titel of naam had (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met ‘bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – welke *“verdere vragen”* de *protection officer* nog had moeten stellen *“om meer details te krijgen”*.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij het uniform van zijn vader om veiligheidsredenen nooit gezien heeft en hierover ook nooit vragen heeft gesteld aan zijn vader, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*). Verzoeker, die wel de kleur van het uniform kon benoemen, haalde dit argument niet aan toen hem vragen werden gesteld over dit uniform. Aldus beperkt hij zich wederom tot het vergoelijken van zijn beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn vader bij het Amerikaanse leger, zonder de concrete en pertinente vaststellingen daarover *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker het argument over het uniform van zijn vader absoluut onvoldoende acht om te concluderen dat zijn vader niet zou hebben gewerkt voor het leger, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing

opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker ook wat betreft zijn kennis van de dagelijkse activiteiten van zijn vader benadrukt dat zijn vader amper over zijn job sprak met zijn kinderen, om veiligheidsredenen en *“ook omdat het in de Afghaanse cultuur absoluut niet de gewoonte is om over zulke zaken te spreken met jonge kinderen”*, beperkt hij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart hij hiermee geenszins zijn weinig aannemelijke verklaringen dat zijn vader aan geen enkele operatie met de NAVO heeft deelgenomen en in geen enkel gewapend conflict deelnam en evenmin dat hij wist dat zijn vader voor zijn werk naar andere plekken ging, maar geen enkele van deze plekken kon benoemen.

De omstandigheid dat verzoeker de naam heeft gegeven van meerdere collega's van zijn vader, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat hij maar één overste van zijn vader kan noemen.

Waar verzoeker over de training van zijn vader opmerkt *“dat zijn vader in eerste instantie getraind werd in Kaboel, waar de hoofdzetel van Good Knight Services ligt, maar later ook een training gekregen heeft in Jalalabad”*, wijst de Raad erop dat dit niet in overeenstemming is met zijn verklaringen, zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van twee (of meerdere) trainingen die zijn vader gevolgd zou hebben en kan met zijn gekunstelde *post factum* verklaringen in zijn verzoekschrift dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij *“meerdere (originele) documenten heeft neergelegd om de tewerkstelling van zijn vader te staven”*, gaat hij eraan voorbij dat hierover in de bestreden beslissing als volgt wordt gesteld:

“Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van uw vader dienen te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Verder moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Door deze motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift louter af te doen als stereotiep, toont verzoeker de onjuistheid van deze motieven, die steun vinden in de objectieve informatie in het administratief dossier, niet aan.

Op basis van de foto die verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde kan niet objectief worden vastgesteld wie de persoon is die wordt afgebeeld, noch wat diens band met verzoeker is. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de fotokopieën van foto's die verzoeker bij zijn op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt. Evenmin kan worden vastgesteld dat verzoeker op één van deze foto's samen met zijn vader poseert. Verzoeker toont hiermee de tewerkstelling van zijn vader voor het Amerikaanse leger dan ook niet aan. Op basis van de andere fotokopieën van foto's die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, kan voorts evenmin objectief worden vastgesteld wie de personen zijn die worden afgebeeld, noch wat hun banden met verzoeker zijn. Verzoeker voert aan dat het gaat om zijn schoonvader, de neef van zijn vader en collega's van zijn vader, doch dit kan door de Raad niet objectief worden vastgesteld. Verzoeker toont aan de hand van deze foto's dan ook niet aan dat ook andere familieleden voor het leger werkten en dat hij dus duidelijk uit een anti-taliban gezinde familie komt.

Op basis van de voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor het Amerikaanse leger en de NAVO niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoeker en zijn vader zouden hebben ontvangen van de taliban als gevolg van de werkzaamheden van zijn vader voor het leger.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan deze bedreigingen blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing:

“U verklaart dat uw vader tijdens zijn werkzaamheden voor het leger bedreigd werd door de Taliban maar u daarover niet informeerde, u zou het via uw moeder zijn te weten gekomen (NPO, p.19). Gezien zijn kinderen ook risico zouden lopen bij bedreigingen van de Taliban, slaat het nergens op dat uw vader u hierover niet zou informeren. Ook toen er een dreigbrief zou zijn afgeleverd bij u thuis zouden uw familieleden twee of drie dagen gewacht hebben om u hierover te informeren (NPO, p.25). Dat uw familie u niet onmiddellijk zou informeren na de ontvangst van een brief waarin zou staan dat de Taliban u willen rekruteren is opnieuw weinig logisch te noemen. Wat eveneens kant noch wal raakt is dat de Taliban volgens u jarenlang uw vader zouden bedreigd hebben, maar hem nooit persoonlijk benaderden (NPO, p.30 & p.31). Dit strookt niet met het doortastende gedrag van deze organisatie. Dient daarnaast te worden gewezen op het feit dat u zich tegensprekt over het moment dat uw vader bedreigingen begon te krijgen. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat hij bedreigingen kreeg toen hij werkte bij de NAVO en dat hij daardoor stopte met zijn werkzaamheden (NPO, p.20). Tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw vader bedreigingen begon te krijgen toen hij gestopt was met zijn werk (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat zijn vader hem in eerste instantie niet informeerde over de jarenlange bedreigingen omdat hij zijn kinderen geen zorgen wilde baren, dat hij nog heel jong was toen zijn vader de eerste bedreigingen kreeg en dat jonge kinderen niet betrokken worden bij zulke serieuze gesprekken. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de Afghaanse context en ook geen enkele poging te hebben ondernomen om deze context te begrijpen. Hij laat evenwel na *in concreto* te verduidelijken wat deze “*Afghaanse context*” inhoudt en op welke wijze deze context (de motieven van) de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden indien de commissaris-generaal er wel rekening mee had gehouden. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de “*Afghaanse context*” kan verklaren dat verzoekers vader verzoeker niet informeerde over de bedreigingen die hij ontving tijdens zijn werkzaamheden en verzoeker pas na twee of drie dagen informeerde over de dreigbrief waarin de taliban stelden verzoeker te willen rekruteren. Ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de jonge leeftijd van verzoeker kan verklaren dat zijn vader hem niet op de hoogte stelde van de bedreigingen, gezien de risico's die ook verzoeker hierdoor liep en de mogelijke voorzorgsmaatregelen die verzoeker had kunnen nemen indien hij zich bewust was van deze risico's. Dat zijn vader verzoeker niet op de hoogte stelde van de bedreigingen die hij ontving tijdens zijn werkzaamheden en verzoeker pas na twee of drie dagen informeerde over de dreigbrief doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of toch minstens aan de ernst van de door verzoeker aangehaalde bedreigingen en vrees. Waar verzoeker meent dat dit argument “*absoluut onvoldoende (is) om te besluiten dat de dreigementen niet zouden hebben plaatsgevonden*”, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker nog benadrukt dat de taliban op het moment dat zijn vader voor het Amerikaanse leger en de NAVO werkte in het district Dar-e-Nur niet openlijk konden handelen nu de regering daar destijds redelijk sterk was, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met zijn verklaringen op het CGVS dat in zijn district de mensen tijdens de nacht niet naar buiten konden omdat de taliban en Daesh daar allemaal 's nachts zijn en dat zijn vader dacht dat de taliban tijdens de dag konden komen (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18 en 22).

Verzoeker verduidelijkt voorts dat zijn vader de bedreigingen reeds gekregen had wanneer hij nog voor het Afghaanse leger werkte, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar hij nog herhaalt dat hij en de tolk elkaar niet altijd begrepen “*gedurende het klein interview*”, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker bij de DVZ had aangegeven dat hij het Pashtou voldoende beheerste om de problemen die hadden geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat hij de tolk bij de DVZ goed begrepen had en dat verzoeker ook in zijn huidige verzoekschrift kiest voor de bijstand van een tolk die het Pashtou machtig is.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en pertinent zijn, *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten.

Daarbij komt nog het volgende:

“Daarnaast moge men verwachten dat uw vader jullie en zichzelf in veiligheid brengt door te verhuizen, gezien volgens u de Taliban op de hoogte zouden zijn geweest van waar jullie woonden. U verklaart daarentegen dat uw vader stopte met zijn werkzaamheden vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, omwille van de bedreigingen, en dat jullie daarna gewoon in het dorp bleven wonen (NPO, p.20 & p.28). Dat uw familie na zulke zware bedreigingen niet meteen vlucht, is andermaal een aanwijzing voor het frauduleuze karakter van uw relaas. Ook u had bovendien geen haast om te vluchten. U zou pas na de tweede dreigbrief uw dorp en Afghanistan hebben verlaten (NPO, p.19 & p.20). Dat iemand niet onmiddellijk op de vlucht zou slaan na dergelijke bedreiging is niet aannemelijk. Dat uw familie ook na uw vertrek, en volgens uw verklaringen zelfs na de onrustwekkende verdwijning van uw vader, op heden nog steeds in het dorp zou wonen strookt opnieuw niet met de vrees die jullie zouden hebben van de Taliban (NPO, p.29).”

Verzoeker herhaalt dat de overheid vóór de machtsovername hoofdzakelijk de controle had over het district Dar-e-Nur, doch blijft opnieuw steken in het poneren van een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met zijn verklaringen op het CGVS dat in zijn district de mensen tijdens de nacht niet naar buiten konden omdat de taliban en Daesh daar allemaal 's nachts zijn en dat zijn vader dacht dat de taliban tijdens de dag konden komen (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18 en 22). Zo zou worden aangenomen dat dit zo was en verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de netwerken en etnische interacties ervoor zorgden dat zijn familie toch van enige bescherming kon genieten als zij in hun dorp zou blijven wonen en dat een verhuis zou impliceren dat *“de familie als nieuwkomers in een andere regio zouden moeten leven, zonder netwerk om hen te helpen”*, temeer nu het *“als pashay”* uiterst moeilijk is om zich ergens anders te vestigen waar personen niet dezelfde taal spreken, kan in het licht daarvan volstrekt niet worden ingezien waarom verzoeker dan na dreigbrieven van de taliban zijn dorp en land diende te verlaten. Deze drastische beslissing strookt immers allerminst met de (ontstentenis van) reacties van zijn familie na de eerdere zware bedreigingen. Bovendien verklaart verzoeker hiermee niet dat zijn familie ook na de zogenaamde verdwijning van zijn vader op heden nog steeds in het dorp woont, wat allerminst strookt met de door hem aangehaalde vrees voor en problemen met de taliban. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog op het volgende gewezen:

“Verder wordt gewezen op uw verklaring dat mensen 's nachts niet buiten kunnen komen gezien Taliban in de nacht opereren (NPO, p.18). Vervolgens verklaart u dan weer dat uw vader 's nachts thuiskwam en 's nachts ook weer vertrok om Taliban te vermijden (NPO, p. 22). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bevreemdende vaststelling verklaart u dat Taliban in de nacht van de ene naar de andere plek gaan en dat uw vader een route van 40 tot 45 minuten rechtstreeks van en naar huis nam (NPO, p.30). Dit is allerminst een afdoende verklaring, eerder een aanwijzing dat zowel Taliban als uw vader zich 's nachts voortbewogen. Tevens zeer onlogisch is dat u verklaart dat de Taliban u wilden verplichten om bij hen aan te sluiten maar dat ze u dit eerst mededelen via een brief. Indien ze er werkelijk op gebrand waren u verplicht te rekruteren ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u benaderen en meenemen en u niet de kans geven om te vluchten via een mededeling in een brief.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat zijn vader vaak 's avonds naar huis kwam om zo niet herkend te worden door andere dorpingen en dat de taliban vaak in de nacht actief zijn, doch deze bewering vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat hij op het CGVS verklaarde dat zijn vader 's nachts naar huis kwam (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Dat verzoeker thans beweert dat zijn vader niet 's nachts thuiskwam, maar 's avonds, is niet ernstig. Aldus verklaart verzoeker allerminst zijn bevreemdende beweringen hierover. Bovendien verklaart verzoeker met dit summiere betoog niet dat de taliban hem door hun handelswijze de kans gaven om te vluchten en dat dit weinig logisch is indien zij hem daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren. Ook de hierboven aangehaalde motieven blijven bijgevolg onverminderd overeind en doen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met – en vrees voor – de taliban.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit de *taskara* van verzoeker en de fotokopie van de *taskara* van verzoekers vader kan immers niets worden afgeleid over de moeilijkheden die verzoeker (en zijn vader) in Afghanistan zou(den) hebben

gekend. Wat betreft de dreigbrieven en de klacht bij het districtshuis, kan net zoals wat betreft de documenten met betrekking tot het werk van verzoekers vader worden gesteld dat de bewijswaarde hiervan relatief is, gezien de objectieve informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt.

Het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»" van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) vermog aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat betreft de bij de op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota gevoegde fotokopieën van foto's, kan worden verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog laat gelden dat zijn schoonvader tien maanden geleden werd gedood door de taliban, herhaalt de Raad dat op basis van de bij deze aanvullende nota gevoegde fotokopieën van foto's niet objectief kan worden vastgesteld wie de personen zijn die worden afgebeeld, noch wat hun banden met verzoeker zijn. Dat het bij enkele van deze foto's (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) gaat om verzoekers schoonvader, is dan ook een loutere bewering. Hoe dan ook kan uit deze foto's niet blijken waar, wanneer en in welke omstandigheden de betrokkene is overleden, zodat de bijgevoegde stukken verzoekers bewering dat zijn schoonvader tien maanden geleden werd gedood door de taliban niet objectief aantonen. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoekers schoonvader tien maanden geleden door de taliban werd gedood, uit deze omstandigheid nog niet kan worden afgeleid dat verzoeker zelf een nood heeft aan internationale bescherming. Een dergelijke nood dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft, zoals uit het voorgaande is gebleken, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader voor het Amerikaanse leger en de NAVO niet aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van

ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat

deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemt toont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit

verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch nalaat deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van bijna twee jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2019. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van inmiddels twee en een half jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, Deel CGVS, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staaft. Dat hij Engels spreekt, vindt overigens geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij bij de DVZ aangaf Pashtou te spreken en de vraag of hij andere talen voldoende beheerste slechts beantwoordde met te stellen dat Pashayi zijn moedertaal is (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure, p. 1, vraag 2, b) en dat hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1), ook in de procedure bij de Raad (zie verzoekschrift). Hoe dan ook maakt dit nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmeel' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 27 februari 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 27 februari 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN